Ezra - Comentarii Jean Koechlin

Prin Ieremia, Domnul fixase mai dinainte ca durata captivităţii în Babilon să fie de şaptezeci de ani. Aceia care, asemenea lui Daniel, cercetau Scripturile, avuseseră posibilitatea să cunoască sfârşitul apropiat (Daniel 9.2). Cei şaptezeci de ani sunt număraţi de la primul an al lui Nebucadneţar, cel responsabil cu transportarea, până la primul an al lui Cirus, cel care îi va pune punct (Ieremia 25.1, 11). Cu circa două secole mai devreme, Domnul îl identificase deja, pe nume, pe acest ultim împărat (Isaia 44.28; 45.1). Fără nici o îndoială, Cirus avea cunoştinţă de această profeţie, deoarece era conştient că ea reprezenta un instrument ales de Dumnezeu ca să restabilească închinarea faţă de El.În acelaşi timp, Domnul trezeşte duhul unui număr de iudei exilaţi, dintre aceia care-şi aminteau de Ierusalim cu lacrimi şi care făceau din el „cea dintâi dintre bucuriile lor“ (vezi Psalmul 137.1, 5, 6). Prieteni creştini, şi noi ne aflăm într-un „ţinut străin“. Tânjim noi după Cetatea cerească? Duhul nostru a fost el „trezit” ca să-L aşteptăm pe Domnul Isus? El este marele Împărat, centrul profeţiilor, Cel Căruia Dumnezeu Îi va da în curând toate împărăţiile pământului (v. 2), ca să-Şi restabilească lauda şi gloria.

Drumul spre Ierusalim este deschis. Câţi sunt cei care vor profita de aceasta? Ceva mai puţin de cincizeci de mii de oameni din diferite pături sociale ale poporului. În plus, printre cei din această rămăşiţă slabă existau unii care nu puteau dovedi că aparţineau cu adevărat lui Israel. Chiar şi dintre preoţi fuseseră neglijenţi, ceea ce mai apoi îi va împiedica să-şi îndeplinească serviciul divin. Vai, mulţi creştini sunt ca aceşti israeliţi! Ei nu pot afirma cu siguranţă că sunt copii ai lui Dumnezeu. Dacă vreunul dintre cititorii noştri se găseşte într-o asemenea situaţie, atunci să apeleze la „înregistrarea sa genealogică“ (v. 62). O va găsi în Biblia lui. Să se prindă cu fermitate de pasaje ca Ioan 1.12; 1 Ioan 5.1,13. Atât de multe suflete cu mari îndoieli (sau ezitări) au găsit, în aceste versete şi în altele, dovada incontestabilă că aparţin familiei lui Dumnezeu!Dumnezeu Îşi are ochii aţintiţi asupra acestei rămăşiţe fără putere. A numărat-o cu atenţie şi urmează să vegheze cu gingăşie asupra ei nu doar datorită îndurării Sale, ci şi pentru că are un plan măreţ cu privire la ea: descendenţilor acestor iudei reîntorşi în ţară le va fi prezentat, după paisprezece generaţii, Hristos, Mesia al lui Israel (Matei 1.17).

Psalmul 137 ni-i arată pe exilaţii lui Iuda lângă malurile râurilor Babilonului, incapabili să cânte, din cauza tristeţii. Dar acum este Psalmul 126 cel care vorbeşte: „Când a întors Domnul pe captivii Sionului ... gura ne era plină de râs şi limba de strigăte de bucurie ... Domnul a făcut mari lucruri pentru noi: suntem bucuroşi“ (Ps. 126.1-3). Dar nu era aceasta şi o poruncă divină? (Isaia 48.20). Ei celebrează „sărbătoarea Corturilor“, sărbătoarea bucuriei (în v.11 îi vedem de asemenea cântând). Prima lor grijă se îndreaptă spre altarul Domnului pe care îl aşază „pe temelia lui“. Motivul lor este demn de remarcat: „pentru că teama era peste ei din cauza popoarelor acelor ţări“ (v. 3). Frica îi conduce nu la asigurarea propriei protecţii, ci la strângerea în jurul Domnului, El fiind acela care-i va apăra.Apoi sunt puse fundaţiile noii case. Faptul acesta dă naştere unei ceremonii mişcătoare, în care îşi fac apariţia atât bucuria cât şi lacrimile (vezi Ieremia 33.10, 11). Ce contrast cu primul templu! Acelaşi contrast există şi între începuturile Bisericii, relatate în cartea Fapte, şi slaba mărturie colectivă pe care cei credincioşi o mai pot da în mijlocul ruinei actuale.

Situaţia oamenilor lui Iuda n-a scăpat atenţiei naţiunilor din jur. Iată-i cum vin cu o ofertă tentantă: „Să construim cu voi, deoarece căutăm ca şi voi pe Dumnezeul vostru ...“ (v. 2). Nu era acesta un gest de prietenie din partea lor? Lucrarea ar înainta mult mai repede. Şi un refuz i-ar jigni cu siguranţă pe aceşti oameni. Dar conducătorii iudeilor nu sunt nicidecum naivi. Ei resping ferm sugestia, spre deosebire de Iosua şi de mai-marii lui Israel care se lăsaseră înşelaţi altădată de un truc asemănător (Iosua 9). Ca să ia parte la o lucrare a lui Dumnezeu, este esenţial ca cei implicaţi în ea să aparţină poporului lui Dumnezeu. Să nu ne temem să menţinem o despărţire categorică faţă de cercurile religioase ale căror principii sunt confuze, chiar dacă aceasta ar intra în contradicţie cu ceea ce ar sugera falsa dragoste sau, simplu, dorinţa de a nu-i leza pe alţii.Ceea ce urmează aruncă o lumină asupra identităţii acestor ajutoare binevoitoare: vrăjmaşi! Nereuşindu-le înşelăciunea, ei îşi descoperă jocul şi recurg la ameninţări. Apoi, schimbând încă o dată tactica, trimit o scrisoare acuzatoare lui Artaxerxes, noul conducător al imperiului.

Ca să oprească lucrarea fiilor lui Iuda, vrăjmaşii lor au folosit, pe rând, şiretenia (v. 2), intimidarea (v. 4-5) şi acuzaţiile (v. 6-16). Acum, când au obţinut de la împărat sprijinul pe care-l doreau, folosesc o nouă armă: violenţa. Ei se duc în grabă lângă iudei, ca să-i oprească „prin forţă şi cu putere“ (v. 23) de la continuarea lucrării. Dar adevăratul motiv ca lucrarea să fie oprită este altul. Profetul Hagai ni-l face cunoscut în primul său capitol: este însăşi lipsa de credinţă şi neglijenţa poporului. De-a lungul anilor (în jur de cincisprezece) care s-au scurs de la punerea temeliilor, preocuparea pentru casa lui Dumnezeu scăzuse treptat şi fiecare începuse să se ocupe de propria casă. Vai! Nu trecem şi noi astăzi, ca oameni credincioşi, prin asemenea perioade de declin spiritual? Domnul şi Casa Lui (Adunarea) nu ne mai atrag inimile. Şi, proporţional cu lipsa de interes pentru cele ale Domnului, creşte preocuparea noastră cu propriile afaceri. Totuşi, Dumnezeu nu vrea să ne lase în această stare. El ni Se adresează în acelaşi fel în care Îi vorbeşte aici lui Iuda. La îndemnul lui Hagai şi al lui Zaharia, poporul se trezeşte, iese din indiferenţă şi reîncepe lucrul.

În timp ce, sub „ochiul Dumnezeului lor“ (v.5; Psalmul 32.8), iudeii au reînceput lucrul, vrăjmaşii, pe de altă parte, îşi reiau planurile rele.Atât timp cât viaţa noastră creştină se află în declin, cât timp ne căutăm propriile interese, nu-i dăm diavolului nici o bătaie de cap. În mod sigur va avea grijă să nu ne deranjeze din somnul nostru. Îi convine de minune. Dar odată ce Domnul, prin Cuvântul Său, ne trezeşte inima şi zelul pentru El, imediat îl găsim pe Satan din nou în drumul nostru (vezi 1 Corinteni 16.9).Guvernatorul şi însoţitorii lui folosesc aceleaşi tactici care au reuşit atât de bine în capitolul anterior: ei îi scriu lui Darius, noului împărat, încercând să-l facă să intervină, dar de data aceasta îşi ascund vrăjmăşia sub o haină a indiferenţei şi chiar a toleranţei. Scrisoarea lor, care cuprinde declaraţiile bătrânilor lui Iuda, constituie în mod involuntar o frumoasă mărturie în favoarea acestora (v. 11 şi următoarele). Aceşti bătrâni nu s-au ruşinat să se numească pe ei înşişi slujitori ai lui Dumnezeu, nici să descopere ce a făcut Domnul pentru ei, chiar dacă aceasta însemna să mărturisească greşelile părinţilor lor.

O nouă scrisoare a acuzatorilor pleacă deci spre capitala imperiului, dar ea îi va pune în încurcătură.Nu numai că cercetările pe care Darius le întreprinde permit redescoperirea edictului lui Cirus, dar însuşi împăratul, în răspunsul său, ia în mână cauza rămăşiţei lui Iuda şi a construirii Templului. Şi, ca paharul să fie plin, dă dispoziţie chiar vrăjmaşilor iudeilor să le acorde acestora tot ajutorul necesar. În finalul său, decretul lui Darius este însoţit de cumplite ameninţări contra acelor persoane care i-ar modifica conţinutul. Acesta a fost deci rezultatul poziţiei clare şi îndrăzneţe adoptate de bătrânii iudeilor (5.11,12; vezi Matei 10.32). Atitudinea lor I-a dat Domnului ocazia să-Şi arate public aprobarea.Este încurajator să-l vedem pe împărat, în v. 10, recunoscând puterea rugăciunilor către Dumnezeul cerurilor şi chiar solicitându-le pentru sine şi pentru fiii săi. Acest Dumnezeu al cerurilor este acum Tatăl nostru; să nu neglijăm să-I vorbim. În plus, suntem îndemnaţi să ne rugăm „pentru toţi oamenii“ şi în mod special „pentru împăraţi (autorităţi) şi pentru toţi cei care sunt în poziţii înalte, ca să ducem o viaţă paşnică şi liniştită,

în toată evlavia şi demnitatea“ (1 Timotei 2.1, 2).

Acuzatorii iudeilor au înţeles că n-ar fi fost înţelept să se opună ordinelor pe care le primiseră. Ei le execută prompt, dar cu resentimentele care se subînţeleg.Cu o asemenea protecţie din partea autorităţilor şi dispunând de noi mijloace materiale, bătrânii iudeilor încheie construirea templului. Dar să remarcăm acest detaliu important: dacă ei prosperă, nu este datorită decretului lui Darius, ci „prin profeţiile lui Hagai profetul şi ale lui Zaharia, fiul lui Ido“ (v. 14). Tot aşa se prezintă şi situaţia celui credincios. Izvorul prosperităţii lui nu se găseşte în împrejurările favorabile în care Dumnezeu îl pune aici, pe pământ, ci în supunerea faţă de Cuvântul Dumnezeului său.Inaugurarea casei are loc cu bucurie. Totuşi, ce mare este contrastul faţă de inaugurarea primului templu, când s-au sacrificat douăzeci şi două de mii de boi şi o sută douăzeci de mii de oi (2 Cronici 7.5). Nu se face nici o menţiune aici cu privire la foc coborând din cer sau la glorie umplând casa, deoarece chivotul lui Dumnezeu fusese pierdut; el nu va mai fi regăsit.După dedicarea Casei, Paştele şi sărbătoarea Azimelor se ţin în luna întâi. În pofida slăbiciunii lor, Dumnezeu a bucurat inimile acestor sărmani iudei, după întoarcerea lor din exil.

S-au scurs aproximativ patruzeci de ani între evenimentele din cap. 6 şi cele cu care începe cap. 7; este vorba de călătoria lui Ezra sub domnia lui Artaxerxes. Spre deosebire de preoţii neglijenţi a căror problemă a fost în cap. 2.61-62 Ezra este capabil să reconstituie genealogia întorcându-se până la Aaron. De asemenea, el este „cărturar priceput în legea lui Moise“. Cât de bine este să fim instruiţi în Cuvântul lui Dumnezeu! Dar nu este de ajuns să-l cunoaştem prin inteligenţă şi memorie, asemenea materiilor învăţate la şcoală. Acest gen de cunoaştere nu serveşte decât la umflarea mândriei (1 Corinteni 8.1; 13.2). Este deci vital să iubim acest Cuvânt şi Persoana pe care ne-o prezintă. Priviţi-l pe Ezra! El „îşi îndreptase inima să caute legea Domnului“ (v. 10), şi nu numai să o caute, ci şi „s-o împlinească”, deoarece cunoaşterea (chiar cu inima) nu este suficientă, dacă nu punem în practică ceea ce ne-a învăţat Scriptura (Iacov 1.22). Numai când aceste condiţii sunt împlinite, o persoană va putea să-şi asume responsabilitatea de a-i învăţa pe alţii.Cu bunăvoinţă şi generozitate, împăratul a dat toate dispoziţiile necesare pentru a-i permite lui Ezra să întreprindă călătoria şi, de asemeni, să se ocupe, la sosirea lui, de lucrarea casei Domnului.

Ezra a păzit Cuvântul lui Dumnezeu şi n-a făcut de ruşine Numele Lui. Ezra şi oamenii care se strâng ca răspuns la chemarea sa vor fi făcuţi conştienţi de propria slăbiciune (sunt cel mult o mie cinci sute), dar, în acelaşi timp, şi de faptul că Dumnezeu le-a „pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă“ (Apoc. 3.8). Artaxerxes I (Longimanus), zis Mână Lungă, asemenea predecesorilor săi Cirus şi Darius, este un instrument pregătit de Domnul ca să ţină deschisă uşa reîntoarcerii la Ierusalim pentru rămăşiţa exilată a lui Iuda.Scrisoarea împăratului arată că el era atent la toate. Întâi restabileşte închinarea în Ierusalim, cu tot ce era necesar jertfelor şi întreţinerii leviţilor; apoi pune în funcţie magistraţi şi judecători; în sfârşit, lucru remarcabil, dă instrucţiuni lui Ezra pentru a le face cunoscut tuturor legile Dumnezeului său (v. 25). „Inima împăratului în mâna Domnului este ca nişte izvoare de apă: El o îndreaptă încotro vrea“ (Prov. 21.1; vezi şi Prov. 8.15-16). Ezra îl binecuvântează pe Domnul, ca pe Acela care a pus astfel de gânduri în inima împăratului. Să ne străduim, asemenea lui Ezra, să vedem întotdeauna „mâna“, da, „mâna bună a lui Dumnezeu“ (v. 6, 9, 28; 8.18, 31), în orice ni se întâmplă.

Adunarea îşi face tabără lângă râul Ahaba. Pentru a-şi completa rândurile, Ezra trebuie să trimită după unii dintre leviţi. „Puţini sunt lucrătorii“ şi „mare este secerişul“ le spune Domnul ucenicilor Săi (Matei 9.37). Astăzi, El priveşte asupra tuturor răscumpăraţilor Săi de pe pământ şi îi ştie pe nume pe aceia care vor să-l slujească cu adevărat.Este acum totul gata pentru plecare? Nu; un lucru esenţial lipseşte încă! Întocmai cum un călător nu pleacă fără să-şi studieze mai înainte harta, lui Ezra îi este necesar să cunoască drumul pe care trebuie să-l urmeze şi, în consecinţă, Îl consultă pe Domnul. „Calea cea dreaptă pentru noi şi pentru copiii noştri“ – nu este oare cea a ascultării depline de Dumnezeu? Hristos a fost primul care a evidenţiat-o în această lume (1 Petru 2.21), astfel încât Scriptura, care ne descoperă paşii desăvârşiţi ai căii Lui, devine într-un fel o „hartă rutieră“ pentru noi. Vai, adesea pierdem calea sigură şi adevărată, pentru că mergem pe căile întortocheate ale voinţei noastre!Smerenia, dependenţa, încrederea în Dumnezeu şi nu în om sunt câteva dintre lecţiile binecuvântate pe care le învăţăm în compania lui Ezra ... sau, mai degrabă, în compania Domnului Isus.

În timpul primei întoarceri în Ierusalim, Cirus înmânase iudeilor repatriaţi un număr dintre vasele Casei lui Dumnezeu. Nici Ezra, nici însoţitorii lui n-au plecat cu mâinile goale. Împăratul şi anturajul său, ca şi israeliţii care au rămas în exil, au dat daruri pentru templu.Cu această bogăţie care ar fi putut atrage jefuitori, firava caravană fără escortă (dar protejată de mâna bună a lui Dumnezeu) a ajuns la Ierusalim. Prima lor preocupare este să înmâneze preţioasa încărcătură preoţilor responsabili. Apoi „repede“, în acord cu ordinul pe care-l primiseră (7.17), aduc sacrificii.Să ne gândim la „talanţii“ care ni s-au încredinţat pentru drum (Matei 25.15). Ce valoare adăugăm noi tuturor acestor daruri pe care ni le-a acordat Domnul: sănătate, inteligenţă, memorie şi, mai presus de toate, Cuvântul Lui? Când vom ajunge în cetatea cerească, totul va fi cântărit şi numărat la scara de valori a sanctuarului (vezi v. 33; Luca 12, sf. v. 48).Totuşi, întoarcerea lui Ezra este umbrită dintr-o dată de ceea ce aude despre popor. Astfel, asistăm la o scenă de durere şi de lacrimi. „Râuri de apă curg din ochii mei, pentru că nu se păzeşte legea Ta” – spune psalmistul (Ps. 119.136).

Să luăm seama la atitudinea lui Ezra din acest capitol şi s-o imităm. Oricine altcineva ar fi adus poporului reproşurile cele mai severe. Ezra însă se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu, acuzându-se pe sine împreună cu întregul Israel. Jertfind doisprezece boi şi doisprezece ţapi (8.35), el reafirmase unitatea poporului lui Dumnezeu. O consecinţă naturală a acestei unităţi este împărţirea responsabilităţii şi a suferinţei (vezi 1 Corinteni 12.26). Ce lecţie în această privinţă ne dă acest slujitor al lui Dumnezeu! El ne învaţă nu numai să evităm să scoatem în evidenţă greşelile altor creştini, ci şi să simţim noi înşine ruşinea şi durerea lor înaintea Domnului. „Dumnezeul meu, îmi este ruşine şi nu îndrăznesc să-mi ridic faţa către Tine” – spune omul lui Dumnezeu (v. 6).Cuvintele lui Ezra sunt cu adevărat mişcătoare. Ele pun în antiteză îndurarea Dumnezeului lui Israel cu nerecunoştinţa poporului Său. Dar, în timp ce simte profund greutatea păcatului pe care nu l-a comis personal, Ezra n-are nici o putere să facă ceva pentru a-l îndepărta de sub ochii unui Dumnezeu sfânt. Unul singur a avut puterea să împlinească ispăşirea. Fiul lui Dumnezeu, luând asupra Sa păcatele noastre, a fost în stare să exclame în suferinţa Sa inexprimabilă: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile Mele ...“ (Psalmul 40.12).

Exemplul lui Ezra făcuse deja ca „toţi cei care tremurau la cuvintele Dumnezeului lui Israel“ să se smerească împreună cu el (9.4). Acum, ca răspuns la rugăciunea lui, acelaşi simţământ se trezeşte în inimile unei mulţimi foarte mari de oameni din Israel, bărbaţi, femei şi copii“ (v. 1). Tinereţea (să fii tânăr) nu te poate împiedica să te întristezi de ceea ce-L dezonorează pe Dumnezeu. Aceste căsătorii cu persoane străine amintesc acelora dintre noi care sunt credincioşi despre mondenitate. „Nu vă înjugaţi nepotrivit cu cei necredincioşi; pentru că ce legătură este între dreptate şi fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? (2 Cor. 6.14). Oare n-am permis noi în multe ocazii acestui intrus să pătrundă în casele şi în vieţile noastre? Tinerii au fost, adesea, primii care l-au introdus în casele părinţilor lor. Ei bine! Nu este de ajuns să descoperim acest rău în lumina Cuvântului şi să ne smerim. Trebuie să acţionăm despărţindu-ne de el. Aceasta va implica, spre exemplu, să ne examinăm obiceiurile cu o reală severitate: cărţile din biblioteca noastră, hainele, obiectele de toaletă..., ca să îndepărtăm fără milă toate lucrurile „străine“. Este o misiune neplăcută, care va dura probabil un timp (v.13), dar acesta este preţul pentru reluarea

relaţiilor fericite cu Domnul.

clickbible.org